

ЗАПИСКИ З ВІЙНИ...

Аїєїаїєє аїдїа Аїїааао – їоадаїоєїє ç ì єїоєїаї

(Продовження. Початок у №№38, 39 "Львівського залізничника")

Якщо хтось думає, що Донбас масово задурений плакатами, що кричать зусібіч: "Мужики! Спасём Донбасс от фильтрационных фашистских лагерей", "Триста стрелковцев" (порівняння з фільмом "300 спартанців") і подібною маячнею, що вже місяцями рижуть око багатьом донеччанам, то глибоко помиляється. Щоправда, відсоток тих, що досі співчують заколотникам, становить доволі велику частину, проте саме зараз, коли спалюється їхнє і за їхньою участю життя, змусило людей замислитися над власними хибними поглядами, вони хоч і повільно, але все ж починають "прозрівати і включатися" в навколишню об'єктивну реальність.

У центрі рідного Донецька, завітавши до одного з небагатьох нині діючих супермаркетів, запитую у молодого співробітника: "Чи не маєте якогось засобу від ДНР?" Вона, мабуть, спочатку не вловила іронії у моєму запитанні і попросила його повторити. Продублював. Зрозуміла. Усміхнулася. Промовчала. Я теж її зрозумів. Подякував і пішов собі...

Незважаючи на повну облогу Донецька і вимушену бездіяльність місцевого залізничного вокзалу, я вирішив побувати у

Львові. Раніше я сідав на швидкий поїзд сполученням Маріуполь–Львів. Цього разу, маючи на руках випадково придбаний квиток, рано-вранці виїхав маршрутним автобусом до Волновахи і вже там сів у поїзд. Дорогою довелося зупинитися на кількох ДНР-івських блокпостах, де паспорти перевірялися виключно у чоловіків. Перший блокпост нашої армії запам'ятався мені написом "Черкаси" на одній з автівок та жовто-блакитним прапором. За годину маріупольський поїзд уже віз мене до столиці Галичини, оминаючи Донецьк, вимушено прямуючи через станцію Пологи Придніпровської залізниці. Поступово зникає нервова напруга, що є постійним атрибутом донецького "життя" під бандитською владою. Сусід по купе – Мар'ян, молодий хлопець із Теробовлі, їхав на канікули додому з Маріуполя, де здобував вищу освіту в одному з тамтешніх вишів. Він згодом поділився своїми враженнями про маріупольські контрасти та їхню відмінність від рідної Тернопільщини. Зокрема його неприємно вразила майже повна відсутність у тамтешньої молоді можливостей для духовного зростання. Шокувала постійна брудна лайка, яка там є нормою у спілкуванні, а також повсюдне зловживання спирт-

ним. Отакі "духовні цінності", що процвітали за попередньої влади, швидко призводили до бажаного результату: уже на порозі свого повноліття середньостатистичний мешканець Донбасу, як правило, стає слухняною іграшкою для своїх "опікунів", бо розуміє, що іншого вибору у нього нема.

У розфарбованому в українські національні кольори Дніпропетровську до нашого товариства додалося ще двоє пасажирів, серед них жінка років під сорок. Вона зі зацікавленістю розпитувала і слухала наші історії про жакливі події в Донбасі і сама розповіла нам про те, що майже щодня спостерігає за численними каретами швидкої допомоги, які постійно курсують між дніпропетровським аеропортом, неподалік якого вона мешкає, і місцевими військовими шпиталями, куди привозять поранених солдатів із зони АТО. Цей спільний біль сприяв нашому швидкому порозумінню.

Своє перебування у Львові не висвітлюватиму, бо нічим не здивую львів'ян. Лише стисло підсумую: упродовж кількох днів, що стрімко промайнули, я набрався на галицькій землі позитивної енергії, яку витратитиму економно.

Діставшись свого вагона у потязі, вітаюся з провідницями, віддаю квиток і запитую у них про стан справ у Маріуполі. Вони обидві з маріупольського резерву провідників, мої землячки. Замість відповіді чую зустрічне питання. Тобто таку собою одеську реакцію. Стоячи до мене майже спиною, одна землячка каже: "А чому на українском языке?"

Цього запитання було достатньо, щоб зрозуміти: цього разу не пощастило. На жаль, так буває, хоча щоразу хочеться приємних контактів під час залізничної подорожі. До кінця поїздки у мене вже не було нормально-

го спілкування з провідницями. Ми нічим одне одного не обрадили, не може поскаржитися на недбале ставлення обох жінок до своїх професійних обов'язків. Наскільки могли, вони підтримували порядок у своєму "будинку" на залізних колесах. Сам вагон – і це об'єктивна оцінка його загального стану – давно підлягає списанню. Тому можна лише поспівчувати провідницям із приводу тих негараздів, із якими їм щорейсу доводиться давати собі раду. Особливо важко їм взимку. І так – щороку. Навіть проведення Євро-2012 не допомогло оновити рухомий склад на цій стратегічно важливій залізничній лінії.

З'ясувалося, що саме львівські залізничники допомагають маріупольцям готувати до рейсів поїзди сполученням Маріуполь–Львів, оскільки Донецьк зараз неспроможний надавати такі послуги. Львів'яни перуть брудну білизну, забезпечують потяг чаєм, цукром, водою та іншим.

Один зі сусідів у купе після знайомства охоче підтримав розмову українською, розповівши зокрема про те, що його батьки родом зі села за якихось 15 кілометрів від того ж Гуляйполя. Тому дивно було почути від нього: "Слушай, чого ти все время по-украински балакаеш? Мы же с тобой на Донбассе живём?! Разве так необходимо забывать свой язык?"

Довелося далі спілкуватися з ним російською аж до кінцевої станції, де він вийшов на напівтемний перон.

У душі було відчуття гіркоти від нетривалого знайомства з тим дніпропетровцем, що цілком природно продемонстрував справжнє володіння мовою, як і тверезе розуміння політичної ситуації в Україні, свіжий неупереджений погляд на наше спільне доволі важ-

ке сьогодення. Мій "втомлений" від української мови сусід сорок років відпрацював на маріупольській "Азовсталі", цікаво розповів мені про розвиток цього потужного металургійного підприємства.

Подумалося, що з одного боку чоловік є, мабуть, добрим фахівцем, але нехтування важливими духовними цінностями дивним чином поєднуються у ньому з професіоналізмом. То ким він є у підсумку?! Як на мене, таким собі самовпевненим суб'єктом, якому байдуже, чи буде Маріуполь українським, чи там висітиме згодом російський або якийсь інший прапор. Цей чоловік – звичайний байдужий споживач. Я був би радий помилитися, але, скоріше за все, мій висновок вірний. І від того мені особливо сумно, бо в моєму рідному Донбасі дуже великий відсоток населення становлять отакі байдужі споживачі. Ми, мабуть, ще не скоро заживемо заможнo саме через отаке споживацьке ставлення до нашої держави. Принаймні в Донбасі. Але виховати тамтешнього мешканця у повазі та любові до України – справа честі для будь-якої влади, що поважає себе. При цьому прихилити людину до себе в Донбасі владі було б неважко. Кожен голова міста чи сільської ради міг би поставитися з увагою до пересічного громадянина, того ж залізничника, реально хоч щось зробити для людей, а не тільки для себе. Обіцяне – виконати, підняти духовний рівень, а для цього самому треба бути духовною людиною. І люди адекватно сприйматимуть кожне слово від такої влади. Хтось скаже, що таке неможливо. А я – вірю, тому й сподіваюся, тому й дивлюся в майбутнє з оптимізмом.

Слава Україні!

Володимир ОСТАПЕНКО,
Донецьк, спеціально для
"Львівського залізничника"
Фото з архіву
Продовження – у наступних
номерах газети

А²Ф00Ñ ÆÆÈÌ Ó ÙÏËÊÓ ÇÌ ²Í Ñª0ÛÑВ Тому важливо вчасно провести щеплення

(Закінчення. Початок на 1 стор.)

Хоча вакцина цього року значно дорожча, ніж минулого, це не стало причиною, щоб відмовлятися від її закупівлі. На важливості та економічній доцільності вакцинації неодноразово акцентувало увагу керівництво дорожньої профспілкової організації, адже в результаті це дає економію коштів, які при захворюванні грипом потрібно було б виплатити працівнику відповідно до листка непрацездатності.

– Торік залізниця за власні кошти закупила 9442 дози протигрипозної вакцини, а цього року через збільшення її вартості придбано 7500 доз за ціною 121,98 грн кожна, – розповідає начальник медичної служби залізниці Володимир Янчинський. – Перед закупівлею та початком процесу імунізації вакцина успішно пройшла лабораторний

контроль і вже надійшла у медичні заклади для проведення вакцинації. Вірус грипу щороку змінюється, тому важливо провести щеплення від грипу завчасно, щоб організм встиг виробити імунітет і був готовий до боротьби з інфекцією. Оскільки термін ефективної дії протигрипозної вакцини один рік, то впродовж року вакцинована людина має надійний захист від захворювання на грип.

Грип сам по собі не страшний, особливо небезпечні ускладнення, до яких він призводить – пневмонія, бронхіт, серцеві захворювання тощо. Усе залежить від стійкості імунітету, тому при захворюванні на грип хворого необхідно насамперед ізолювати, щоб він не заражав здорових людей.

– У які терміни буде проведено вакцинацію?

– Із 10 жовтня по 5 листопада цього року

на залізниці триватиме вакцинація контингенту тих працівників, робота яких пов'язана з безпекою руху поїздів, обслуговуванням пасажирів, та осіб, що входять до групи ризику, маємо на увазі працівників, які за виробничою потребою найбільше контактують із хворими на грип. Кожна лікарня отримала певну кількість доз вакцини, для проведення щеплення передбачені кабінети, аби після огляду працівника лікарем провести вакцинацію. Якщо поставлене завдання вакцинувати велику кількість людей у конкретному відокремленому підрозділі, то лікарські бригади виїжджатимуть на підприємства і вакцинуватимуть працівників на місці. Уже через місяць після щеплення у вакцинованих осіб сформується імунітет проти грипу, і вони будуть захищені від цієї хвороби та інших вірусних інфекцій.

– Із досвіду попередніх років, чи траплялися випадки захворювання на грип у вакцинованих осіб?

– Дванадцятирічний досвід вакцинації проти грипу серед працівників Львівської магістралі підтвердив, що захворюваність на грип серед вакцинованих осіб становить лише 0,06%. Якщо особа, що пройшла щеплення, усе-таки захворювала на грип, то хвороба зазвичай мала легкий перебіг. Такі випадки свідчать про слабкий імунітет людини, проте саме завдяки протигрипозній вакцині захворювання проходитиме без ускладнень для організму. Загалом же рівень захворюваності на грип серед груп ризику залізничників, які отримали щеплення протигрипозною вакциною, удев'ятеро менший, ніж серед невакцинованих осіб. Під час епідеміологічного періоду грип може одночасно вражати до 40% залізничників, задіяних у перевізному процесі. Тому щеплення на сьогодні – єдиний і дуже ефективний засіб профілактики грипу, що дає можливість зберегти здоров'я і не втратити працездатність.

Підготувала Оксана ПОДОЛЬСЬКА